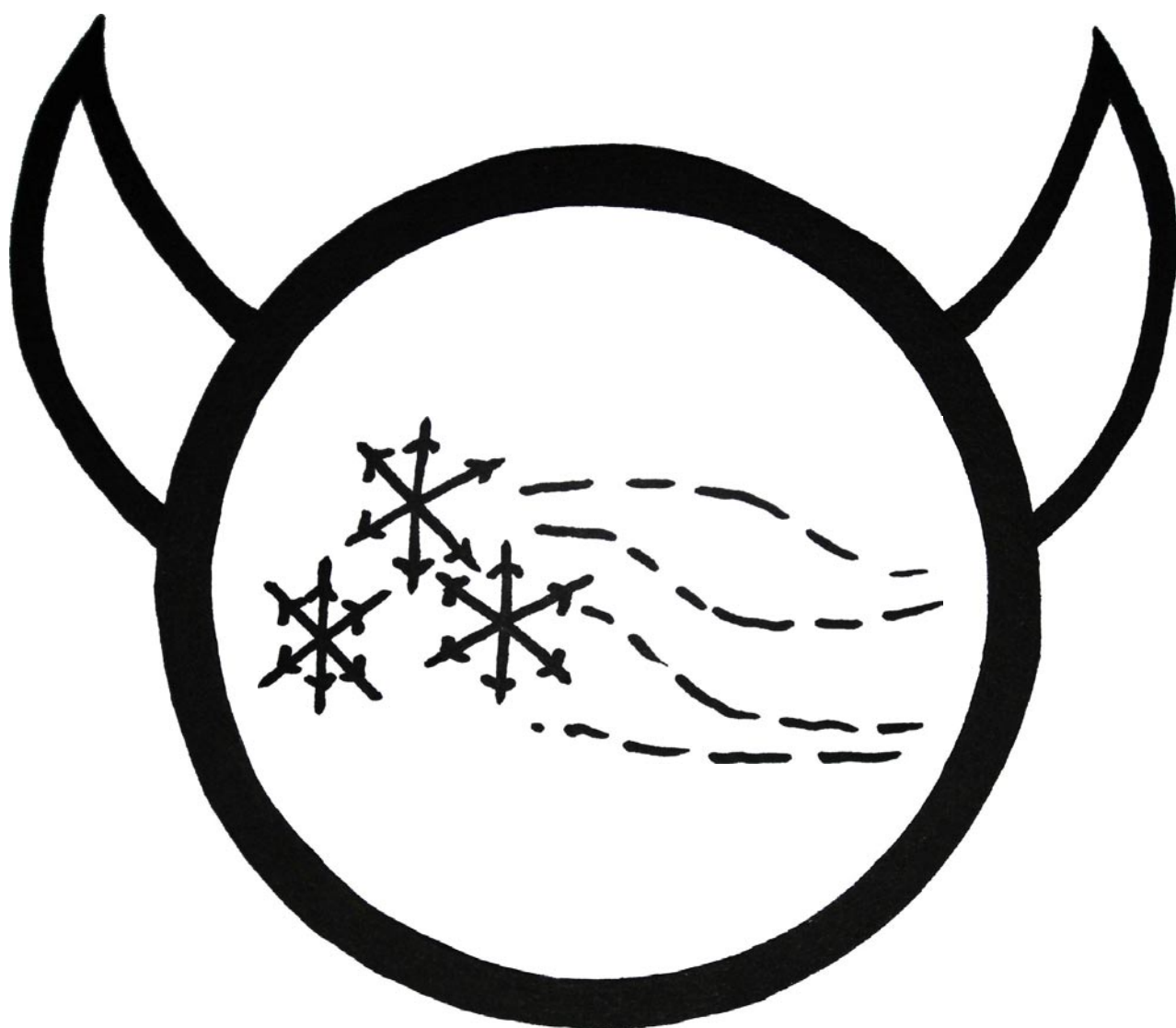

TOTEM

dobrušských skautů

LEDEN 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Vážené dámy, vážení pánové,

právě jste otevřeli první číslo zcela nového elektronického Dobrušského měsíčníku, který se bude zabývat děním v našem místním skautském středisku JUNÁK Dobruška. A zcela určitě jste si již všimli jeho názvu - TOTEM. Dlouho jsme se v „redakční radě“ (dovolte mi tak nazvat dobrovolné uskupení 4 skautů, kteří veškerou odpovědnost za vydávání tohoto periodika berou na sebe; stejně tak ještě dovolte, abych jim za to poděkoval, že mě v tom nenechali samotného!) dohadovali, jak vlastně „náš“ výtvarník nazveme. Nakonec jsme vybrali TOTEM - symbol, který nás provází v některých klubovnách o schůzkách, v létě pak po dobu tábora a hlavně - mezi klubovkami každý den. A nejen nás, skauty, ale také kolemjdoucí. I ti se občas zastaví, prohlíží se zájmem vyryté symboly a hledají dávno skrytá tajemství této indiánské modly.

Moje úloha je nyní nelehká -

seznámit vás obecně s obsahem tohoto časopisu (nebojím se užít tohoto výrazu, poněvadž jedinou vadou na kráse je NEpapírová podoba TOTEMu - zatím!). Možná si mnozí z vás pamatujete na Dobrušský časopis Svitek, který tu existoval mezi skauty zhruba před deseti lety, a my se budeme tak trochu snažit pokračovat v jeho slépějích. Jsme totiž středisko velké - počtem členů i počtem činů - a byla by velká škoda, kdyby některé naše skutky zůstaly bez odezvy a bez podání bližší informace. Nečekejte na následujících stránkách proto žádné vtipy, křížovky, SMS soutěže a kdo ví, co ještě. Budeme se snažit, aby byl TOTEM plný důležitých informací, které sesbíráme vždy za uplynulý měsíc. Vězte, že v každém čísle naleznete podrobné (někdy podrobnější) informace o oddílových činnostech, střediskových akcích a také pozvánky na akce další, aktuální. Bonusem pak budou krátké přepisy zápisů ze starých kronik, rozhovor se skautskou osobností, téma měsíce či podobné rubriky, o kterých

se ale nyní zmiňovat nebudu, protože je to malé tajemství.

Nyní bych rád představil první číslo, které se bude zabývat děním v prosinci: dočtete se například o speciální Mikulášské schůzce, největším lákadlem však určitě bude rozhovor s nynějším vedoucím střediska Petrem Poláčkem a předem slibuji, že je to velmi zajímavé čtení. V čísle samozřejmě nebude chybět zápis ze střediskové rady, která je každý měsíc, a také slibované téma měsíce - tentokrát jsme se rozhodli přiblížit vám význam a smysl indiánských totemů.

Ručně vyřezávaný indiánský totem začal v posledních letech neodmyslitelně patřit k Dobrušskému středisku skautů, přejme si společně, aby se i časopis TOTEM stal jeho součástí.

Za celou redakční radu

OBSAH TOTEMU

- 2 - ÚVODNÍ SLOVO
- OBSAH TOTEMU
- 3 - TÉMA ČÍSLA
- 5 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ
 - MIKULÁŠ
 - MEĎÁTKA
 - SVĚTLUŠKY
 - VLČATA
 - SLUNEČNICE
 - MOHYKÁNI
 - R&R

- 12 - STŘEDISKOVÁ RADA
- 13 - ROZHOVOR S ...
- 14 - ZE STARÝCH KRONIK
- 19 - VÝZVA
 - UZÁVĚRKA ČÍSLA
 - PŘÍŠTÍ ČÍSLO
 - TIRÁŽ
- 20 - CITÁT

TÉMA ČÍSLA

INDIÁNSKÉ TOTEMY

Krásné, vysoké monumenty, tyčí se uprostřed indiánských vesnic a osad. Není snad skauta, který by je v dětství neobdivoval. Jaký ale měly doopravdy pro indiány význam? A mají vůbec nějakou spojitost se skautingem? Nebo to byla náhoda, která je na naše tábory a do našich kluboven zanesla...

Původ totemů

Totemy mají dlouhou tradici v severoamerické kultuře, ne všechny naše představy jsou ale správné. Například barevný vyřezávaný totem mezi indiánskými tee-pee kmene Siouxů není ničím jiným než výplodem fantazie některého z autorů levných indiánek. Siouxové, obývající Velké pláne (zejména pak oblast dnešní Dakoty) ve skutečnosti totemy nikdy nevyráběli. Posuneme-li se však na mapě Severní Ameriky dále, konkrétně na severozápadní pobřeží USA a přilehlé kanadské pobřeží, nalezneme zde kmeny, kteří mají ve svých tradicích totem pevně „zakořeněný“. Tyto kmeny, např. Tlingitové nebo Haidové, stavěli totemy před hlavní vchod svých dřevěných domů. Na totemech byla vyobrazena historie jednotlivých rodin včetně důležitých událostí (četly se odspoda na-

horu) a dále klanová příslušnost. Ta s sebou nesla například zákaz uzavírání sňatků mezi členy stejného či blízce příbuzného klanu a byla ztvárněna zejména prostřednictvím mýtických bytostí a známých zvířat. Právě totem s vyřezanými zvířaty odpovídá naší dnešní běžné představě.

Mystika totemů

Lze říci, že totemy představují lidovou náboženskou víru indiánských kmenů západního pobřeží. Pestrá symbolika, reliéfy a postavy vytesávané do kmene jsou v řadě případů obestřeny pro dnešního člověka určitým tajemstvím. Jejich význam a umístění na totemu tak často zůstává neodhaleným vyjádřením smýšlení indiánů, duchem úzce spjatých s přírodou. Není bez zajímavosti, že všechny postavy vytesané na totemu převážně sedí a mimika jejich tváře vyjadřuje zarputilost až tajemnost. Toto ztvárnění by mohlo být projevem indiánské úcty ke znázorněné bytosti či zvířeti, k jejím schopnostem, v něž indiáni pevně věřili a často je vztahovali na svůj kmen.

Zvířata na totemech

Různé kmeny často prisuzovali zvířatům odlišné vlastnosti. Například kmen Odžibvejů používal tuto symboliku:

Orel

Dalekozraký a silný orel musí využívat své vrozené vlastnosti k tvrdé práci, za kterou je pak odměněn.

Medvěd

Tichý a tajemný medvěd je ochráncem rodiny a domova.

Straka

Družnost a ochota dělit se přináší stračímu lidu osobní uspokojení.

Velryba

Dárce obživy, je štědrá i k cizincům.

Vlk

Vlk může být divoký a krutý, nebo krotký a přátelský, ale vždy je vůdcem.

Los

Losí lidé jsou silní, krásní a hrdí, ale když se rozzlobí, dovedou zaútočit.

Losos

Má dobrodružného ducha, přesto miluje domov.

Sova

Soví lidé jsou přirozeně inteligentní a jsou schopni svěřovat své myšlenky papíru.

Holubice

Mírumilovná a ušlechtilá holubice učí svůj lid chápání druhých.

Úhoř

Pod svým tajuplným temným zjevem jsou úhoří lidé citlivá stvoření.

Výroba totemů

Totemy byly vyřezávány a vysekávány do kmene stromů primitivními nástroji a barveny barvou z hlíny a různých kořenů tamní vegetace. Takto vznikaly v podstatě tři základní barvy a to rudá, modrá a žlutá. Kombinací těchto barev získávali indiáni barvy další. Ze stromů to byl nejčastěji cedr, který byl k výrobě totemů použit.

Totemů dnes existuje celá řada a stejně tak lze najít bezpočet způsobů, jakými jsou na nich zvířata

či bytosti zachyceny. Všechny lze rozdělit zhruba do třech skupin podle úrovně zpracování, tedy míry opracování kmene. Rozlišujeme tak totemy pouze malované, popřípadě pouze s minimální hloubkou tesaných obrysů postav, dále totemy s hlubokým plastickým vytesáním postav, ovšem pouze v přední polovině kmene a nakonec totemy s hlubokým plastickým vytesáním postav po celém obvodu kmene, to je včetně zádočných partií postav. Za nejrozšířenější se považuje druhá skupina totemů.

Skauti a totemy

Ačkoliv nepřikládají skauti na rozdíl od indiánů totemům jejich mystický význam, nezřídka se před skautskými klubovny či v táborových kruzích můžeme s totemy setkat. Nejinak je tomu v Dobrušce, kde máme před klubovnou mohutný totem, věnovaný posmrtně Meddymu za jeho velké služby našemu středisku, v klubovnách jsou pak k vidění ještě dva „menší“ totemy - Mohykanů a vlčat. Všechny spojuje dohromady jedno, a to jméno Václava Pavla, který je jejich tvůrcem. A kdo ví, možná k našim totemům máme podobnou úctu jako indiáni k těm svým. Vždyť co já vím, stojí u nás bez škrábnutí už pěkných pár let a jestli je něčemu při převozu na letní tábory věnován patřičný

komfort, pak je to právě totemům.

Daly by se snad rozlišit dva typy skautských totemů. Jsou oddíly či střediska, která nemají žádnou hlubší vazbu s vyobrazenými zvířaty, totem tedy u nich nemá prakticky žádnou symboliku s výjimkou navození určité indiánské romantiky či vyjádření kladného vztahu a úcty skautů k přírodě. Existují však totemy, které přímo zachycují zvířata, podle nichž se dané družiny, oddíly, případně celé středisko jmenují. Jsou známy i případy, kdy má oddíl ve znaku zvíře zobrazené na totemu, ačkoliv se tak přímo kmen nejmenuje. Za všechny uvedme znak dobrušského chlapeckého kmene Mohykanů - želvu, kterou můžete vidět i na jejich totemu. Pod želvou nalezneme na totemu postupně kamzíka, jestřába, bobra a havrana - po každém ze zvířat je pojmenována jedna mohykánská družina.

Můj vztah k totemům

Měl jsem tu možnost ne nijak pravidelně, ale alespoň občas nahlédnout do Vaškovy křovické dílny, v níž se dlouhá léta ukrýval střediskový totem. Vždycky mě uchvacovalo, jak beztvářá masa dřeva postupně nabírala známých tvarů zvířat. O tom, že opracovat kmen do podoby

několikametrového totemu je pořádná fuška a že zdaleka ne každý je natolik zručný, aby to dokázal, snad psát nemusím. Věřím, že Vašek by mi dal určitě za pravdu, že za vším se ve skutečnosti skrývá obrovská spousta trpělivé mravenčí práce. Byl jsem proto moc rád, že jsem tomu všemu mohl tak říkajíc nahlédnout pod pokličku, že jsem se u Vaška několikrát účastnil fermežování nejnovějšího a taky největšího ze střediskových totemů - ano, píšu několikrát, protože ani tahle činnost nelze nijak ošidit a je na ní potřeba klást patřičný důraz. Totem musí být nejen esteticky zdařilý, ale také patřičně zajištěn proti všem vnějším vlivům, z nichž zejména počasí totem zatěžuje. Částečně mě pak mrzelo, když jsem zrovna natíral plot klubovny, zatímco se totem vztyčoval a nemohl jsem tak zatáhnout za provaz nebo alespoň přidržovat ten obrovský kus opracovaného borového dřeva. A krásně opracovaného, to mi snad dá za pravdu, každý, kdo projde alespoň občas kolem.

Béna

Část textu převzata z časopisu ABC a z internetového serveru www.totemy.cz.

MOHYKÁNSKÝ TOTEM

VLČÁCKÝ TOTEM

TOTEM MEDDYMU
(střediskový totem)

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

MIKULÁŠSKÁ BESÍDKA 4.12.2007

Jak se již stalo každoroční tradicí, i tento rok zavítal do skautské klubovny Mikuláš, anděl a čert. Začátek akce byl naplánován přibližně na 16:30, kdy se již většina rodičů nasoukala dovnitř a usadila se. Poté se očekával příchod Mikuláše se svojí eskortou. Ale k neočekávání rodičů a všech přítomných skautů a skautek, vlčat a světlušek a medátek přišel Petr s šípem, který mu provrtal naskrz hlavu, a řekl něco ve smyslu, že medátka nedávají pozor. Po tomto nejspíše neoficiálním začátku si vzal slovo Vašek, který přivítal rodiče, všechny přítomné skauty a také kapelu, která hrála v klasickém mikulášovském složení: housle, kytara, bendžo. Hudba začala hrát, přítomní zpívat. Zhruba po třech až čtyřech písničkách se otevřely dveře a objevila se nebesko-pekelná trojička. Přičemž se asi málokdo ubránil smíchu. On ten anděl byl trochu jiný než v minulých letech, měl totiž husté vousy a poněkud hlubší

hlas. A aby těch změn nebylo málo, scénkové pásmo otevřeli ti nejstarší – mohykáni a jejich převrácená pohádka, která vyprávěla o záchraně dračice od zlé princezny. Pohádka, jež svojí délkou nepřesahovala vyřčení slova: „švec“, nevzbudila moc potlesku u přítomných. Po této „rádoby scénce“ nastoupily na lino, jež znamená svět, slunečnice. Módní přehlídka stylu homeless s modelkami, které byly oblečeny do modelů s abstraktními vzory, a poněkud cizojazyčně až krkolomně znějícími jmény typu: Priscila, Leokád, Mečislava atd. se dle ovací obecenstva líbila. Vždy mezi scénkami hrála kapela staré známé písničky a anděl rozdával preclíky a bonbóny. Jako další na řadě byl oddíl vlčat. Vlčata měla připravený srovnávací test mezi hloupým a vzdělaným. Otázky jako: „Jaká je nejvyšší hora České republiky?“ věděl vzdělanec. Nevzdělanec věděl pouze kolik stojí vodka. Po této vtipné, poučné scénce následoval opět blok

písniček, při kterém se již připravovaly na vystoupení světlušky. Jejich sehraný vtip o králíčkovi také nedosahoval extrémní délky, ale obecenstvo se pobavilo. Ale to nejlepší z celého večera mělo teprve přijít. Jednalo se o vystoupení toho nejmladšího oddílu – oddílu medátek. Ztvárnění známé pohádky o tom, jak se tahá ze země řepa, byl určitě dobrý nápad. Když se všichni svalili na zem a řepu konečně vytáhli, sálem se začal rozléhat silný aplaus, který si zajisté medátka zasloužila. Po takřka nekonečném potlesku si vzal slovo Mikuláš, a to se již blížil konec. Každý dostal u východu preclík a fotografii anděla s plnovousem.

Taková byla mikulášská nadílka pro rok 2007.

Vlasta

ODDÍL MEĎÁTEK

I když by se mohlo zdát, že Me-ďátka jsou jako medvědi v menším vydání, a tudíž se jich týká zimní spánek, není tomu tak. Děti v našem nejmladším oddílu jsou stále aktivní, někdy možná až moc☺! Schůzky v klubovně bývají dost vyčerpávající, ale naštěstí není o hry nouze, pořád máme co dělat. A pokud náhodou dojdou nápady, šipkovaná to jistí. Další možnost, jak strávit schůzku, je tělocvična zvláštní školy - Ivu napadla tahle alternativa už minulý rok a všichni - jak my vedoucí, tak děti - jí za to jsme jediné vděční, protože klubovna je celkem malá místnost a má omezenou kapacitu a možnosti, což pro bandu tryskomysí není úplně to pravé ořechové. Hlavně teď v zimě, když není tak docela počasí pro delší pobyt venku a musíme být vevnitř, se tělocvična jednou za dva týdny vyplatí - děti se vyřádí s míčem, zaběhají si a zacvičí. Schůzky nabírají úplně jiný spád.

Děti v oddíle stále přibývá

- pomalu, ale jistě-; je tudíž čím dál těžší udržet je v klidu, nebo si alespoň uchovat pozornost. A také jsou tu věkové rozdíly. Někdo by mohl namítnout, že mezi čtyřletým a šestiletým dítětem žádný rozdíl není, ale mohu vás ubezpečit, že je. A docela velký. Proto se děti rozdělily podle věku na „malá“ Meďátka, „mladší světlušky“ a „mladší vlčata“. Je to lepší jednak pro ně - jsou mezi svými vrstevníky s relativně stejnými zájmy a schopnostmi -, a také pro nás - je možné se dětem víc věnovat a i hry se připravují mnohem lépe, když nemusíte brát ohled na holčičky o dva roky mladší. Kluky má teď na starosti Ježour s Petrem, občas dorazí Ifik; světlušky vede Hanka s Ivou a na ty menší jsme tu my - Kamča, Terka a já.

Na začátku prosince nás čekala Mikulášská a my jsme si jako všichni ve středisku připravovali program pro ostatní oddíly, a také pro anděla, čerta a Mikuláše. Tentokrát to byla pohádka O

veliké řepě. I když byla dlouhá, myslím, že se nám povedla - nejlepší bylo tahat řepu proti všem z druhé strany... ale nakonec jsme vytáhli. Snad se to líbilo i rodičům, kteří se přišli podívat.

Na poslední vánoční schůzku nás nepřišlo moc, ale myslím, že jsme si to užili. Hráli jsme pár her, zaspívali si nějaké koledy - Lenorka nám zahrála na kytaru -, povídali si při svíčkách... Na příliš vážné řeči máme, myslím, ještě pár let času, ale kromě přání pod stromeček přišla řeč i na letní tábor v Mastech, který nás čeká. Matějové už začali plánovat pirátské oblečení... Kdyby jen věděli... J I vánoční pohoda ale skončila a rozešli jsme se domů...

Nezbývá než popřát všem hodně štěstí a nezapomenutelných zážitků do nového roku!

Kukacha

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Světlušky zahájily prosinec výpravou na Kunětickou horu - přesněji do Perníkové chaloupky, kterou tam mohly navštívit. O zábavu se jim staraly skautky, které se vydaly s nimi. Výprava se moc vydařila, i když účast nebyla tak vysoká. Tuto výpravu jsme všechny vzaly za naši skautskou a světluškovskou oddílovou schůzku, protože do nabitého prosincového programu bychom další nevecpaly ☺!

První schůzku jsme věnovaly závěrečným přípravám na Mikulášskou. Dodělávaly jsme kulisy, malovaly masky, aby světlušky vypadaly aspoň trochu jako zvířátka, a bavily jsme se stále posledními generálkami, zkoušely jsme totiž naši dlouho scénku (cca 2 minuty) stále dokola.

Nakonec se nám to ale vyplatilo, na Mikulášské schůzce, která se konala hned další den, jsme naši scénku celkem úspěšně předvedly ☺. Za scénky se ale nemusel stydět žádný oddíl, byly to moc příjemné chvíle. Pokud se na to však koukneme ze světluškovského hlediska, byly to trochu nervy..do poslední chvíle jsme nemohly najít ouška myšky a hlavně se nám rozlepil „obchod pana Topinky“, nakonec jsme si ale poradily.

Další schůzku jsme chtěly věnovat uzlování, ale dlouho jsme u toho nevydržely. Tak jsme pro holky nezáživnou část proloži-

ly zábavnější a zahrály si naše tradiční hry - u schovky totiž světlušky vydrží velice dlouho, pak jsme si všichni připomněly „Na babu“ a ani oblíbené hu-tu-tu jsme nevynechaly. Někdo by mohl namítnout, že jsme to proflákaly - kvůli těm uzlům- ale holky byly spokojené a to nám stačilo..mimořádně, uzlování je samozřejmě neminulo!

Další „akcí“ na prosincovém programu byla vánoční schůzka. Atmosféra byla cítit všude, a tak jsme si ji také pořádně vychutnaly. Světlušky donesly cukroví, Ježíšek nám nechal i nějaké dárečky a stromeček ve velké klubovně se nám výborně hodil. Večer jsme začaly pudíngem, teplým čajem a slupnutím první várky cukroví. Pak jsme si vyprávěly různé příhody a nakonec se pořádně ustrojily a vyšly ven. Tam jsme si našly náš „vánoční stromeček“, zapálily svíčky a řekly si naše přání. V klubovně jsme se opět pustily do cukroví a vhod nám přišel i další teplý čaj. Pak jsme se snažily vše uklidit, urovnat spacáky a vyčkat Ježíška, který po chvíli opravdu přišel a nechal nám moc krásné dárky. Všechny jsme byly asi moc hodné, jinak si to nedovedu vysvětlit ☺.

Na dobrou noc nám holky zahrály na flétnu a samozřejmě jsme se ani v této krásné chvíli nezbavily „mafánů“. Nakonec proč ne, často je legrace poslouchat všechny argumenty, proč a

kdo po kom „šel“J. Navíc jsme se všechny touto hrou tak nějak uspaly, takže nebyl problém vlézt do spacáků a pěkně si odpočinout.

Ráno jsme si dopřály čerstvé rohlíčky a druhou várku cukroví, musely jsme dohrát další kolo mafánů, aby se všechny světlušky v roli velkého zabijáka vystřídaly a už nám zbývalo jen uklidit, což, myslím, se podařilo.

Jak už jsem zmiňovala, holky se uzlování nevyhnuly, došlo k tomu na naší poslední schůzce. Ježíšek totiž všem nadělil perfektní „uzlováky“, tak jsme je musely hned vyzkoušet. A šlo to opravdu samo. Teď už se nemusíme bát vyhlásit na leden soutěž „Mistryni uzlování“ - o výsledcích budeme určitě informovat! (Když jsme u výsledků, na poslední schůzce jsme vyhlásily také výsledky soutěže „O nejkrásnější list“. Výherkyně Maruška si na naší cestě s Guliverem připsala 5 bodů a je v čele!)

Rozloučily jsme se hrou Riskuj, která prověřovala „znalosti“ ze všech možných okruhů.

Nakonec jsme se rozloučily, popřály si krásné Vánoce a rozutekly se domů.

Kapla

ODDÍL VLČAT

Na úvod bych jen krátce poznamenal, že téměř veškeré oddílové dění v měsíci listopadu probíhalo v duchu příprav vlčáckého programu na prosincovou Mikulášskou besídku, která měla oddílové dění v tomto měsíci zahájit. Kluci byli zpočátku docela otráveni z toho, že si musí na schůzkách namáhat mozečky místo hraní si, ale myslím, že je to nakonec začalo bavit. A tak po dlouhém přemýšlení vytvořili scénku s názvem: „Proč chodit do školy?“. U obecnstva měla slušný ohlas. Ovšem zdaleka ne takový jako scénka Meďátek, které tahaly řepu. Na mikulášské se ukázalo i dost rodičů a jiných bafuňářů, kteří dělali těm nejmenším oporu, takže si ani čert nikoho neodnesl.

Následující schůzku po besídce jsme se s Gorem rozhodli naučit kluky trochu hazardu. A tak se

také stalo. Vysvětlili jsme jim hru poker, která je docela chytla. Už od začátku v ní vynikal zejména Rychlík, který vyhrál několik her, kterými si „nahrabal“ docela slušný majetek, zatímco se Gor s Pétou Poláčkem topili v dlužích. Další, komu se vedlo, byl Tom, který celou hru nakonec vyhrál - těsně před Rychlíkem. Bylo vidět, že hoši se ani ve světě hazardu neztratí. Před Vánoční schůzkou následovala ještě jedna, jejíž náplní bylo opravování tříkrálových korun a komet. Tuto práci jsme vykonávali spolu s Mohykány. Zejména na mladších byl vidět odpor k této činnosti, když splašeně pobíhali po celé klubovně a zadané práce si příliš nehleděli. Když bylo vše hotovo, vyhlásili jsme, co si mají chlapci vzít na příští schůzku – bude totiž Vánoční a spojená s Mohykány.

Na Vánoční schůzce jsem nebyl bohužel ani já, ani Gor, ten má zdravotní problémy a já z rodinných důvodů. A tak kluci za vedení Tinka a Minimogice vyrazili do Provozského údolí, kde marně hledali menší jehličnatý stromek, u kterého by si předali dárky a zazpívali koledy. Bodejť by ne, když je to převážně listnatý les. Nakonec, ale našli nějaký smrček krčící se kdesi v roští. Ten ozdobili, zapěli koledy, rozdali dárky a s krásnou vánoční náladou na duši se vydali směrem k domovu, kde si to 24.12. na Štědrý večer znovu zopakují. Závěrem snad už jenom popřeji všem Veselé Vánoce, Dobrušskému středisku hodně mladých skautů a štěstí v příštím roce 2008.

KOLEJE

ODDÍL SLUNEČNIC

Náš oddíl skautek, vlastním jménem Slunečnice, uskutečňuje každé pondělí ve skautském baráčku schůzky.

Na družinovkách v měsíci prosinci jsme odpočívaly od hektických chvil v listopadu, kdy se konala „Mistryně v uzlování“, kde naše pilné skautky musely předvést, co v sobě mají a jak zdatně zvládají 6 základních uzlů (ambulantní, škotský, rybářský, dračí, lodní a zkracovací). Tyto uzle nejdříve musely být zvládnuty po vidu a hned poté, co jsme toto zvládly, jsme se vrhly na to samé poslepu. V samém konci bylo definitivně rozhodnuto o vítězi – Papáje.

A užívaly jsme si také předvánočního času, který jsme v jedné z družinovek zaplnily vařením, v druhé přípravami na mikulášskou besídku, v níž jsme zplodily nápad předvést pár netradičních modelů z roku raz dva. Myslím, že si to užily jak naše holky, tak obecenstvo pobavené šílenými modely, které si skautky samy s pomocí maminek a jejich modelů z mládí sestavily. Nakonec celá naše scénka dopadla dobře, i když tréma udělala své a asi polovina textu vůbec nebyla v koncové podobě řečena. Na otázku jak se holkám líbila mikulášská snad nemusím ani odpovídat☺!

Učení kytíček, které jsme se s Bárrou snažily do našich holek nacpat, bylo před Vánocemi marné.. O to víc jim šly skautské zákony, ve kterých se píše, jak pravdomluvná, čestná (a další dobré přívlastky) by měla skautka být. A myslím, že něco z toho jim zůstalo v paměti a vezmou si to k srdci.

Od 21.-22.12. jsme absolvovaly vánoční výpravu s přespáním v mastecké chalupě. Tam jsme zažily (jako vždy) krásný večer plný her, novoročních přání každé z nás okolo ozdobeného listnáče, protože v masteckém lese by bylo zázrak najít jehličnan, který by měl méně než 2 metry. Poté jsme si každá rozbalila svůj přiděl cukroví, co měla od maminky, a začalo ochutnávání, která umí nejlíp péct. Než jsme dospěly k vyhodnocení, bylo skoro vše snědno a nebylo možné tedy určit nejlepší kuchařku. Večer nás přijelo podpořit v naší tradici i pár „odrostlých“ skautek. Ukázala se tady Lenora s bříškem, Venda, Pavlač, dále Hanička se Štaflíčkou, které se nebály a strávily tady s námi i následující noc. Ale ještě před tím než se rozbalovaly dárky, jsme si povídaly, naše známé kytaristky hrály jak o život na své kytárky, některé z nás k tomu přispěly svými hlasy a ostatní buď kecaly

nebo blbly, jak už je to u nás zvykem. Nejočekávanější chvíli celé výpravy nebyl tak docela příchod Ježíška, jako příchod toho, co nám tady nechal. A že toho bylo požehnaně. Krásné pytlíčky sladkostí, vyráběná PéeFka, korálky na ruku a v neposlední řadě uzlováky. Tím chtěl nejspíše Ježíšek v podobě vedoucích říct, že bychom měly zapracovat ještě víc na těch našich uzlech. Poté se ještě hrálo, zpívalo, jedlo, drbalo a tak podobně. Okolo druhé ranní jsme zalehly a spaly a spaly a spaly. Ráno po nepříjemném buzení v 8 hodin jsme se daly do úklidu celé chalupy a do dojídaní našich zásob. K tomu nám Lenča uvařila čaj a upekla vánočku s máslem. A následoval odjezd. Byla to vydařená výprava (samořejmě jako všechny ostatní☺).

Na měsíc leden bychom chtěly navštívit naše hlavní město Prahu, kde se bude konat hra „Praha plná strašidel“. Jedná se o to najít všechna strašidla, která budou rozmístěna po celé Praze a ke kterým se dostaneme pomocí šifer, které musíme nejprve rozluštit, zorientovat se v metru a různých částech Prahy. Ale hlavní myšlenka této výpravy je UŽÍT si to☺!

Yna

ODDÍL MOHYKÁNŮ

Oddíl Mohykánů se v tomto roce zavázal, pomáhat jistému tajemnému muži, který se podepisuje jako H.G., v hledání pokladů. Budou putovat neznámými krajinami, prozkoumávat dávno zapomenutá místa a odhalovat stará tajemství.

Mohykáni na začátku posledního měsíce roku 2007, trénovali scénku, kterou pak předvedli na mikulášské besídce. Bylo to o princí hledajícím jakousi obludu a princezně vyhnané z království. No, mohlo to být lepší, ale to bylo asi proto, že šli na řadu jako první:). Na jedné z dalších schůzek

opravovali poškozené koruny a komety na Tříkrálovou sbírku, aby po novém roce vše fungovalo tak jak má. Hned na druhý den, v sobotu, vyrazili na běžkařskou výpravu do Orlických hor. Účastníků bylo, i s dvěma vedoucíma, celkem pět. Z Dobrušky jsme odjeli autobusem v 8.00 na Šerlich a dále na lyžích na Velkou Deštnou. Tam jsme v bufetu posvačili a vylezli jsme na vrchol. Protože byla mlha, nebylo vidět vůbec nic, tak jsme se nahoře alespoň vyfotili na rozhledně a přes Luisino údolí, kde byl oběd, sjíždíme do Deštného kde nastupujeme na autobus do Dobrušky.

Počasí bylo sice všelijaké, ale i tak byla po cestě legrace. Dokonce byl i dostatek sněhu o který jsem se trochu obával.

Na poslední schůzce, která byla spojená s vlčaty, vyrazily oba oddíly za město, najít nějaký pěkný stromek, u kterého tak trochu předčasně oslavili vánoce. Předali jsme si dárky, popřáli si štěstí do nového roku a s očekáváním toho, co se bude dít v roce příštím, se rozešli domů.

Jirka

KMEN ROVERŮ A RANGERS - R&R

Rytmus roverského roku je značně nepravidelný. Jsou měsíce, kdy žádný z roverů neví, kam dřív skočit, kde dřív pomoci, čeho se dřív zúčastnit a na druhou stranu měsíce, kdy by se mohlo zdát, že se u roverů nic neděje. Poslední měsíc roku 2007 patřil mezi ty druhé. Roveři neměli naplánovanou žádnou společnou akci, a tak se každý mohl v klidu zabírat svými záležitostmi. Vedoucí mladších oddílů a jejich zástupci z našich řad měli plné ruce práce s tím, aby konec roku v jejich oddíle proběhl jak se sluší a patří, vysokoškolaři dolaďovali formu před zkouškovým obdobím, kdo chtěl a mohl, přišel se alespoň podívat mezi mladší na Mikuláše. Utvořila se také úzká skupinka lidí, kteří jsou ochotni aktivně se podílet na přípravě plesu – v této době jde zejména o to vymyslet program a naplánovat přípravy tak, aby vše proběhlo bez nesnází a hlavně včas.

Protože prosinec byl na společné akce chudý, dovoluji mi se alespoň krátce rozepsat o tom, jaký byl začátek sezóny z mého pohledu – coby „vůdce“ roverů. Na úvod bych rád poznamenal, že oním slůvkem „vůdce“ mám

na mysli zejména člověka koordinujícího roverskou činnost a zajišťujícího bezprostřední kontakt oddílu s vedením střediska.

Vstup do roverské sezóny hodnotím jako vydařený, myslím, že roveři svou aktivitou ukázali, že jsou jedním z nejpočetnějších oddílů nejen papírově. Zkrátka byli jsme vidět. V době, kdy se dobrušské skautské řady rozrůstají takovým tempem jako nyní, je právě naše pomoc nejvíce očekávána. Je zapotřebí kvalitních vůdců a vůbec zodpovědných lidí, kteří jsou ochotni se soustavně věnovat nejen dospívajícím skautům, ale zejména těm nejmenším – světlušká, vlčatům a hlavně Medátkům, kterých přibývá doslova každým týdnem. To nám kladl na první roverské schůzce na srdce i vedoucí střediska. A já věřím, že jsme v Petrově výzvě obstáli a daří se nám tímto způsobem naplňovat roverskou službu. Ti, kdo se již nemohou věnovat naplno mladším skautům alespoň přidali ruku k dílu na několika brigádách a během příprav akcí typu Podzimní oheň nebo Ovárkový minijam. Jsem tedy upřímně rád, že z roverů nevyprchává povinnost alespoň občasně pomoci

středisku a stejně tak za to, že si mezi tím vším dokážeme najít i několik večerů k tomu se sejít a něco zahrát, případně alespoň porozprávět.

V tomto všem hodnotím první měsíce sezóny u roverů jako povedené a mrzet mě tak může snad jen poměrně nízká účast dívek na schůzkách. Nezbyvá než doufat, že se to brzy zlepší a z našeho kmene se tak nestane oddíl čistě chlapecký. Zkrátka holky, chodte! Vždyť bez vás to prostě není ono ☺!

Úvod příštího roku bude ve znamení blížícího se plesu, snad se mezi přípravami této akce dostaneme některý z víkendů i na hory a proběhneme se v bílé stopě. Jestli se nám to podaří nebo ne, o tom se určitě dočtete v některém z dalších oběžníků.

Na závěr bych rád popřál našemu kmeni vše dobré do nového roku, hodně sil k plnění roverské služby, která je naším heslem.

Za vedení oddílu

STŘEDISKOVÁ RADA

14.12.2007

ZÁPIS Z PŘEDVÁNOČNÍHO POTLACHU

- Tříkralová sbírka - příprava, organizace atd.
info mezi skauty rozšíří Ondra Němeček
- Zmrzlínek - 28. - 30.12. 2007
zajišťuje Držka a Petr Poláček
- Vedení Meďátek příští rok - apel na mladší členy střediska shánět další vedoucí
pro Meďátka
- Závodů světlušek a vlčat - okresní kolo 17.5. 2008
- Domluva krojů pro oddíly - středisko vykupuje kroje
- Příští středisková - 16.2. 2008 od 18,00 ve velké klubovně
- zároveň se bude jednat o výroční schůzi střediska

J. Poláček
Jaysal Václav PATEL

ROZHOVOR S ...

PETREM POLÁČKEM

1/ V kolika letech jsi začal skautovat?

Máš-li na mysli formální stránku věci, to jest skautský šátek a skautský slib, tak až v roce 1990. (Tedy po pádu komunismu v Čechách, kdy skončila druhá likvidační etapa skautingu (první byla nacistická během 2. sv. války)). Jsem totiž ročník 1963, takže formálně mě skautská symbolika a ostatní formality během obrození 1968/69 o fous minuly. Nicméně, co se mého vlastního mínění týče, jsem začal ve svém vlastním duchovním pojetí skautovat právě na přelomu 60. a 70. let minulého století, tedy okolo svých 7-8 let. Být v "ilegalitě", tedy v podmínkách nastupující komunistické perzekuce (tzv. normalizace), jež nastala po ruské okupaci Čech na konci 60. let. Nicméně tato dvouletá rozvolňovací etapa dokázala oživit svéprávnost pamětníků a nastartovat procesy u dětí a mládeže, které pak následujících dvacet let komunistické normalizace fungovaly skrytě u různých oficiálně povolených pokračovatelů - hlavně u Tomíků (TOM = Turistický oddíl mládeže), částečně (a ve skrytu) i pod PO SSM (= tzv. Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže, což byla v podstatě totalitární dětská organizace, která měla děti vychovávat a motivovat k tomu, aby byly poslušnými následovateli, obdivovateli a nohsledy ruského komunistického modelu státoprávního režimového uspořádání, které odměňovalo přísluho-vače a trestalo jakýkoliv odlišný

názor včetně i takových blbostí, jako nošení nepovolených symbolů (včetně např. skautské lilie). Jenže lidská mysl je v podstatě svobodná demokracie, takže i přes veškeré absurdní postupy dál pod povrchem hořely všechny přidušené plameny - ať už jde o víru nebo o tradice jakýchkoliv spolků a hnutí včetně skautského. Nakonec i zmíněná PO SSM žila celou dobu hlavně ze základních skautských atributů, jako je vztah k přírodě, táboření atd., protože jinak by kromě nezáživného komunistického politizování a rusofilství neměla dětem co nabídnout. A protože i většina pionýrských funkcionářů (nota bene placených na každé větší škole státem) neměla kromě výplaty k pionýru žádný duchovní vztah, strpěla cokoliv, co jim naplnilo členskou základnu, pokud je za to nikdo od vrchu neplánil. Jinak řečeno - vy tam dole, dělejte si, co chcete, hlavně, když se to nahoře nikdo nedozví a nebude nás za to tepat... A tak jsme holt až do formálního znovuoobrození skautingu v roce 1990 fungovali i my - nejdříve jako děti, pak jako instruktoři (skautsky "rádci") a pak jako vedoucí...

2/ Kdo nebo co tě ke skautingu přivedlo?

Slovo skauting se dá chápat různě. Pro někoho to je masírování v krojích, pro jiného pálení ohňů a stanování, pro nepřítelě zas třeba spousta archaických pouček a pravidel, které dávno odvrhl i s Desaterem (pokud je někdy vůbec znal...). Myslím si, že se

skautingem to je jako s vírou: každý za to slovo dosazuje svou osobní představu, případně osobní prožitek, každý má obsah toho pojmu v srdci, byť jej nedovede v plně šíři vyjádřit a byť svůj vztah k obsahu pojmu demonstruje vnějšími projevy - věřící návštěvou kostela či modlitebny, skaut nošením stejnokroje atd., což bývá nepřátelskými hlupci považováno za meritum věci. Skauting v mém pojetí má podobný obsah jako Víra. Tedy hledání vyššího principu mravního, které bylo za určitých podmínek před dvěma tisíci let pro křesťany zakotveno v Desateru. Skauting podle mne je taktéž hledání vyššího principu mravního, zejména prostřednictvím přírody a vztahu k dobrým lidem (což je důležité hlavně pro děti), sdružujícím se v malých skupinkách. Deset skautských zákonů je mravní desatero pro děti a plně vyhovující i pro jakéhokoliv dospělého dnešní doby - i nevěřícího. A ono táboření, potkávání se se slušnými lidmi a prospěšnost okolí bez nároku na odměnu je toho nedílnou součástí. Samozřejmě, že malé děti jinak uvazují a soustředí se zejména na vnějškové projevy - například ty kroje, stanování, hry, výpravy do přírody apod. I já v onom věku 7-8 let jsem potkal skauting právě v této podobě. Dokonce v té pořádkovější a vojensky tvrdší podobě, jakou důstojníci "osmašedesátníci" z místní vojenské posádky do dobrusského skautu zavedli. Jsouce dítě více než živé, trávili jsme každou volnou chvíli venku a hledali

jakoukoliv kratochvíli. A jednou ze zábavných chvil v oněch pěti, šesti letech bylo pokukování do suterénních okének na Mírovce (ulice, co vede k bazénu), kde měli obrozenečtí skauti ve sklepě vojenského činžáku klubovnu. Zejména zábavné chvilky byly, když hráli nějakou tichou hru - třeba Kimovku, a my s dalšími předškoláky jsme je tak dlouho rušili za okénky a jinak "nasírali", až někdo z nich vyběhl ven. Jak to dopadlo, je jasné. Nám bylo pět a jim patnáct, my jsme byli banda hajzlíků a oni už uměli taktizovat, plánovat. Vždy nás pochytili a naučili slušnosti. Důrazně, ale bez jakéhokoliv ponižování. A možná podle Hesla "co se škádlívá, rádo se mívá" jsme je při každé možné příležitosti doprovázeli na Trojici či na Chlum (kam až nám rodiče dovolili), okukovali a odposlouchávali, co dělají. Než jsme se ale stali řádnými vlčaty se žlutými šátky, přišla normalizace a skauting byl zakázán. Onen oddíl - ve snaze zachránit to krásné, co bylo nastartováno - se stal pionýrským a snažil se pokračovat v činnosti. To ale nebylo vůbec jednoduché.

3/ Jak se jmenoval tvůj první oddíl?

Ten oddíl, o kterém píši, se jmenoval Mohykáni. Měl čtyři družiny - starší Havrany, Kamzíky a Jestráby, a družinu prcků (vlčat) - Bobrů. Ty družiny pak v budoucnu pokračovaly s následujícími vedoucími a instruktory jako tzv. turistické oddíly v PO SSM až někdy do let 1977 či 78, dokud postupující normalizace nezakázala používat i tyto názvy.

4/ Kdo byl tvým prvním vůdcem?

Za svého prvního vůdce považuji Ing. Jiřího Krejčího, zvaného

UNKAS, přestože jsme vlastně nikdy nepřišli do přímého styku. Právě on byl oddílovým vůdcem velkého oddílu skautu a řídil rádce. Jakožto voják, byl pak v normalizaci perzekvován, takže vůdcovat dále nemohl. Do styku s dětmi pak přicházeli zejména o generaci mladší následovníci - např. jeho synové Jiří a Jan, a mně nejbližší (byl to soused, bydlel v bytě nad námi) Fanda Chaloupka, zvaný Fanny.

5/ Kde jste se přesně scházeli?

Nejbližší klubovna byla v osmašedesátém u nás na Mírovce, v suterénu činžáku, ve kterém Ing. Krejčí-UNKAS bydlel. Zkrátka nějakou náhodou "přestrojil" sklad Civilní Ochrany na stylovou klubovnu s hrubě tesanými lavicemi a stoly. Pak skauti v 70. roce s Městem postavili klubovny v nástavbě dole v ulici Z. Nejedlého (tam, co je teď IVECO). Za normalizace v 70. letech se klubovna na Mírovce stala skladem spacáku, stanu a molitanek pro tehdy unitární PO SSM a klubovny v nástavbě poblíž Mafoma sloužily dále jako klubovny dětí, které musely mít registraci POSSM. Byť některá skautská výbava těchto kluboven přežila celou dobu normalizace i některá stěhování, tak jak městský úřad přehazoval klubovny z různých vykoupených (a vyžilých) chalup do jiných, ještě horších (lze vzpomenout např. tzv. Dojivák na Poddolí - dnes proluka vedle bývalé brusírny u mostu přes Brtvy - nebo Chmelarák - dnes na jeho místě stojí Knihovna). O co byly baráky žalostnější, o to více dobrodružství jsme si ale v nich užili (hlavně "stezky odvahy"). Byť dnes žasnu, že jsme to přežili...

6/ Jak početný byl váš oddíl?

První oddíl Mohykánů, který jsem zmínil, měl v době znovuoobrození skautingu snad 50 členů v oněch čtyřech družinách. Ještě na mém prvním táboře na Záhoří v roce 1972 (když už se nesměly používat skautské kroje) se na táboře sešlo více než 40 dětí. Samozřejmě jak šel čas a normalizace, dětí ubývalo, oddíl "byl rozpadnut" na čtyři menší, z nich pak zůstaly asi jen dva o 6-7 lidech, až byla kontinuita lidí i názvu přerušena úplně. To bylo na přelomu 70. a 80. let.

7/ Máš nějakou přezdívku, jak si ji získal?

Ano, přezdívku mám. Ale nijak se jí nepyším, protože vznikla za negativních okolností. Ve svých 10 letech jsem byl značně "urostlé" dítě. Vážil jsem snad 60 kilo a do jakýchkoliv kalhot mi musela matka do pasu všít klíny, abych měl vůbec co nosit. A na jakýchsi závodech, kdy jsem se znelíbil starším, které jsem nedokázal zbít (vrstevníky a mladší jsem dokázal za stejné věci potrestat pouhou "vahou své osobnosti"), jsem musel snést posměšky, týkající se mé tloušťky, mezi jinými i "Buchťák". Ze všech hanlivých narážek se právě tato nejvíce ujal - byť v mírnější formě - "Buchťan". Osobně jsem si v ní nijak neliboval, resp. když jsem byl tlustý, tak jsem ji nenáviděl, když jsem zhubnul, bylo mi to jedno. A s klidem jsem vysvětloval, že přezdívka vznikla po příjmení mé matky, protože za svobodna se jmenovala Buchtová (což pravda je, ostatní nikoliv.)

8/ Jaký je tvůj nejsilnější skautský zážitek, který nám můžeš sdělit?

Mám spoustu skautských, resp. podobných, zážitku. Nejvíce samozřejmě z mého prvního tábora na Záhoří, kdy mi bylo devět let. Zatímco všichni “náctiletí” vařili v Setoňáku, vyráběli bez hřebíků křesla k ohni a vůbec kovali spoustu dalších hrdinských činů, my třetáci objevovali, kudy se leze do spacáku, divili se, proč se nemůže spát v gumákách, a jaký je rozdíl mezi vitrínou a latrínou. Jeden z mých nejsilnějších zážitků je právě s tím druhým - se zařízením vrcholné úlevy. Náležitě poučen, kam se chodí na záchod, vykráčil jsem vrcholnou rychlostí ulevit sobě i světu. Ulehčení bylo výtečné. Méně však zjištění, že většina úlevy, hlavně té tekuté, neskončila v jámě, ale v mých nejoblíbenějších kalhotách, neboť kláda nebyla opatřena žádným separátorem, neřku-li dehtákem mezi jámou a nástupištem. Kalhoty sice uschly, takže jsem je mohl používat až do návštěvní neděle (kdy mě matka převlékla), od té doby však bedlivě zkoumám, jaké jsou podmínky ulehčování. A na táborech dbám, aby byla ulehčovací kláda řádně opatřena oním příslušenstvím. Čímž asi ochuzuji spoustu táborníků o podobný zážitek...

9/ Kde byl tvůj první tábor a jaký byl?

V roce 1972 na Záhoří, tam, kde jsem v 1989 obnovil táborové tradice a v roce 1991 zachytil s přáteli první pramen. Ten tábor v 1972 byl první a nejlepší, byť už se nemohly používat skautské symboly. A byť malé děti (byl jsem třeták) uvažují úplně jinak než hrdinní “náctiletí” válečníci.

10/ Jaká byla tvoje první noční hlídka? Pamatuješ si, s kým jsi hlídal?

Tak to už si moc nepamatuju. Možná to byla ta, jak jsem si vylosoval hlídku uprostřed nejtemnější noci a bulel tak dlouho, až si ji se mnou ten deváták, co si vylosoval hlídku první, vyměnil. A taky si pamatuju, jak krásně jindy hřála kamna v kuchyni, na kterých jsme seděli se starším bráchou zády k sobě a spali, dokud nás neprobudil nějaký vedoucí, který se šel vyčůrat.

11/ Jaké byly tvoje začátky jako vedoucího oddílu? Měl jsi vždy jasný cíl “náplně” schůzek/výprav/táborů?

Začátky mého vedoucování byly jasné a dobrovolné. Jakási utkvělá představa mě nutila již od poloviny osmdesátých let umožnit dětem z okolí prožít podobné zážitky, které předčí jakékoliv další prožitky z období dospělosti. Nic není tak krásné a čisté jako dětství! Nic není osudovějšího. I když to každý člověk pochopí zpravidla až ve druhé polovině života, zpravidla později než dříve. A tak když jsem se přestěhoval z Prahy zpět do Dobrušky a našel si zaměstnání v regionu, v bledě růžovém jsem kopíroval to, co jsem si pamatoval z raného dětství, a dosazoval do toho vše, co se mi líbilo na táborové praxi i mezilidských vztazích z pozdního dětství, dospívání i dospělosti. Tak jsem po dohodě s nájemníky v našem činžáku na Mírovce (v jiném, než kde se v osmašedesátém scházeli skauti), vyklidil haraburdárnu ze skladu Civilní ochrany a založil oddíl Zálesák. Nejdříve s dětmi z baráku, pak ze sousedství, pak začali chodit i odjinud. Někdo odpadl (a to i od sousedů nejbližších - holt nepolepšitelné se stejně nezmění...), ale už v roce 1989 jsem měl na táboře 8 “vlastních” dětí, o rok

později už ke dvaceti. Formálně jsme fungovali pod PO SSM, ale majetkově jsem od nich nic nechtěl a oni nemohli chtít nic ode mě. Tak v naší klubovně viselo na dveřích deset skautských zákonů, plnili jsme modifikované bobříky a vůbec, stále otevřeněji dělali vše, co se dříve nesmělo. Ovzduší se vyčistovalo, komunisti už drželi klapačku, protože po Gorbačovově perestrojce, pak pádu Berlínské zdi, si už nebyli jistí.

12/ Bylo nějaké dítě, které ti utkvělo z dob tvého vedoucování v hlavě?

Určitě. Ale je zhola zbytečné kohokoliv jmenovat. Jednak věci, které se zdály tehdy jasné, byly v budoucnu třeba jinak. A když ne - je zbytečné kohokoliv ze živých přivádět do rozpaků. Ale když už - tak aspoň jednu vzpomínku. Zrovna nedávno mi při úklidu Jana (to je moje manželka, která prvotní táborové začátky se Zálesákem táhla se mnou) přinesla dopis, který nám - ještě plna optimismu - psala z brněnské onkologie jedna z našich prvních tábornic a skautek - Klára Braunová - jen pár dní před tím, než té hrozně leukemii ve svých snad dvaceti letech - podlehla. Nejen vzpomínka, ale i podnět pro úvahu, že vyšší princip mravní - ať už v Božím desateru nebo v desateru skautských zákonů - má podstatně jiný rozměr, než by se na první povrchní pohled mohlo zdát.

13/ Jaké byly začátky po znovuoobnovení skautingu?

Pro mě nijak převratné. S oddílem Zálesák jsme klubovnu přestěhovali z Mírovky do Domašínské (tam, co jsou teď Mohykáni), děvčata si vzala nové

vedoucí a já s chlapci - už jako s Mohykány pokračoval v tom, co jsme dělali už před tím. Formálně jsem prokonal skautský slib, složil zkoušku čekatelskou v roce 1991 a následně zkoušku vůdcovskou v roce 1992. Ale o papírech to stejně není. (To je podmínka nutná, nikoliv však dostačující.) Je ovšem také pravda, že v této době se mi rodily první děti, pričuchnul jsem k funkci ve firmě a začal vydělávat peníze. Je pravda, že čím víc mi důležitost kapala z uší, tím méně jsem měl času a chuti na vedení oddílu. Veškerou svoji kapacitu jsem věnoval firmě a nakonec jsem byl vděčný Vaškovi Pavlovi, že oddíl převzal. A já pomáhal v tom, co mě bavilo - šití stanů, hromadění táborové výbavy, opravy náradí - všeho, co vlastně funguje dodneška. Je pravda, že Mohykáni byli nejbohatší a táborově nejsoběstačnější oddíl a vlastně zdrojem pro nynější

středisko. I když je pravdou, že jsme se starali hlavně o sebe a na středisko nehleděli. Vše, co středisková bafuňáři zajistili, to jsme brali jako samozřejmost a vůbec si toho servisu nevážili. (Ostatně, tak to bylo vždy, je nyní, a i bude asi v budoucnu - kdo si nesmočil rypák v bryndě, neví, co to je: brodit se blátem. Kdo nevystrčil čumák do zimy, nedovede si vážit tepla domova. Kdo se nesetkal s fúrou bafuňářských povinností, nedovede ocenit hodnotu možností.) A já při této příležitosti chci učinit omluvu všem skautským bafuňářům živým (např. br. Čížek - Balú) i zemřelým (zjm. br. Vavruška - Meddy) za vše, co po znovuoobnovení Junáka vykonali. Kdo nemusel, nepochopí, jaké ohromné množství práce - zadarmo, nebo dokonce na své vlastní náklady musí nadšenci obětovat, aby myšlenka skautingu - myšlenka vyššího principu mravního pro dětství i pro život

nacházela živnou půdu i nadále.

14/ Co plánuješ dál konat v letošním roce v rámci dobrušského Junáka?

Nic víc než loni. Snažit se vytvářet co nejlepší podmínky, aby Junák fungoval, jak má. Aby si s ním nikdo včetně městských funkcionářů nevyplachoval hubu ani nevytíral (oči). Aby rodiče s klidem a jistotou posílali děti na schůzky a těšili se, že jim pomůžeme udělat potomky o kousilínek lepší, než jak to dokážou sami. Doufat, že se najde víc obětavých nadšenců, kteří bez postrkování svéprávně potáhnou správným směrem za správný provaz. A protože na podzim čekáme nával dalších desítek prvňáků, asi trochu zahýbat s rekonstrukcí starého baráčku čp. 512. A těšit se, že někdo za pár desítek let řekne: "Jo, byl to kabráček" a pověsí moji fotku na nějakém miniJamu na nástěnku...

ZE STARÝCH KRONIK

KRONIKA DRUŽINY BOBRŮ

V Dobrušce dne 11. února 1946

Pokřikem a pozdravem jsme zahájili schůzku o šesté hodině v klubovně. Hned po zahájení měl br. Kašparovský, podle zapisovatele, který program psal, velmi hezký proslov.

Následovalo probírání vaření, at.d., co je vše potřebí z vaření vedět do I. Stupně. Opakovali jsme si dále junácké a národní písně, což dopadlo velice špatně.

Schůzku navštívil br. zástupce oddílového vůdce.

Zkoušeli jsme morseovku, při které br. Vlášek odešel předčasně ze schůzky, protože musel ke vlaku.

Při volné debatě nás navštívil p. Jar. Fetr, který nás bavil ze své praxe o stopování a pomoci při požáru.

Schůzka zakončena v 9. hodin.

V Dobrušce dne 18. února 1946

Zahájení družinové schůzky v 6. hodin v klubovně pozdravem a pokřikem. Čtení zápisu z poslední schůzky.

Následovala praxe z poštovníctví, totiž vyplňování průvodek at.d.. Při tomto bodu nás navštívil br. Bittner.

Dále probíráme jízdní řád. Po tomto bodu následuje vyprávění o lidském těle, kteroužto přednášku má br. V. Franc.

Pro zpestření schůzky hrajeme Kimovu hru. Vítězí br. V. Kult.

Potom ještě čtení z „Dobrušského junáka“, volná debata, malé obveselení při foukací harmonice a zase uplynula jedna veselá bobří schůzka.

V Dobrušce dne 4. března 1946

Skautský pozdrav a pokřik naší družiny, zahájily družinovou o šesté hodině v klubovně.

Br. Čunčl vybírá poplatky za schůzi. Dále jsou nám čteny získané body v družinovém bodování za měsíc únor.

Pro zbystření paměti opakujeme morseovku. Br. Šrytr vypráví životopis Dr. E. Beneše. Následuje vyprávění zážitků z návštěvy Jestrábi družiny.

V Kimově hře vyhrávají bratři J. Čunčl, V. Kult, J. Šrytr a V. Kašparovský, každý po 8 bodech.

Br. Šrytr čte z „Junáka“ o tom, jak vznikl v Americe skauting.

Posledním bodem naší schůzky je hra, při níž se honíme se zavázanýma očima kolem stolu.

Zakončíme pozdravem a pokřikem. A vesele se rozcházíme.

V Dobrušce dne 8. dubna 1946

Družinový pokřik a pozdrav zahájily dnešní schůzi o 6 hodině v klubovně.

Po vybrání poplatků čtení zápisu, následují značky speciální mapy. Probíráme je prakticky po dvojicích. Nejprve br. Šrytr a náš host J. Lichý, potom br. Čunčl a Vlášek, nakonec br. V. Franc a Novák.

Zkoušení morseovky br. Šrytrem, po kterémžto bodu následuje životopis bobra, vyprávěný br. Kašparovským.

Mezitím nás navštívil br. Skočdopole, s nímž debatujeme o bobřích a střediskové výstavce.

Po jeho odejití volná debata o výstavce. Naposled ještě hra foukaná

Zakončení družinovým pokřikem.

V Dobrušce dne 28. dubna 1946

Oddílový výlet

Sešli jsme se ráno v 7 hod. u klubovny, kde nám byly dány od br. Oldy rozkazy v obálkách. Bylo nás osm.

Podle proposic jsme vyrazili přesně v 7.²⁵ od klubovny.

Pochodovali jsme po cháborské silnici, od kříže pak odbočivše k lesu a Studánce. Cestou jsme zažili mnoho veselí. Od Studánky jsme šli směrem na Paseky, kde na určeném místě jsme vařili vejce, které bylo zabaleno v balíčku od br. Oldy. Dorazili jsme v 8.¹⁵.

Když bylo vejce uvařeno, br. Kašparovský je rozšlápl. Muselo se začít znova. Br. Vlášek, který měl hlad, sekal na misce sálám

sekyrkou. Odešli jsme v 9 hod. Br. Čunčl, který se ještě vrátil pro přesku, kterou ztratil, se sešel s br. Bittnerem, od kterého jsme byli stopováni ještě s L.Smrčkem a hledali místo, kde tábořili.

Jdouce po cestě, br. Franc ztratil kroužek ze šátku a vrátil se pro něj. Konečně po dlouhém hledání ho našel a vrátil se k nám.

Dali jsme se směrem ke Škulíně, kde jsme se dotazovali kudy cesta na Polomy a Roudné. Trochu jsme zbloudili, ale vyvedla nás jedna slečna. U lomu jsme se setkali s bratry, kteří nás stopovali.

Odebrali jsme se s nimi k chatě br. Ševce, kde jsme se utábořili. Čekali jsme stále na družinu Lišáků, kteří přišli o hodinu později, totiž ve 12 hodin.

Zatím jsme postavili stan a když přišli Lišáci a část Racků, začali jsme vařit. Nejprve kávu. Už jsme všichni chodili kolem s jazyky

až na vestě, když nám přehořela větev a milá káva se převrhla do pisku. Začalo se znova, tentokrát čaj. Mezitím jsme obědvali, každý to, co měl. Protože jsme měli ještě všichni žízeň, vařili jsme čaj ještě jednou, ale hořký. Br. Kult nám prozradil, že když se žádný nedíval, přilil do kotlíku šálek vody. Po tomto druhém chodu našeho tak „pestrého“ oběda, následovala chvíle klidu, ale myslím, že si ji užil málokdo, protože se obloha zatahla a začínalo mírně stříkat. Všichni jak jsme byli jen v trenkách, strojili jsme se do krojů.

Br. Kašparovský musel narychlo ještě sehnat 15 rostlin, které dostala za úkol naše družina sehnat a také je po cestě sehnala, ale br. Kašparovský, když je ukázal br. Bittnerovi, tak je zahodil.

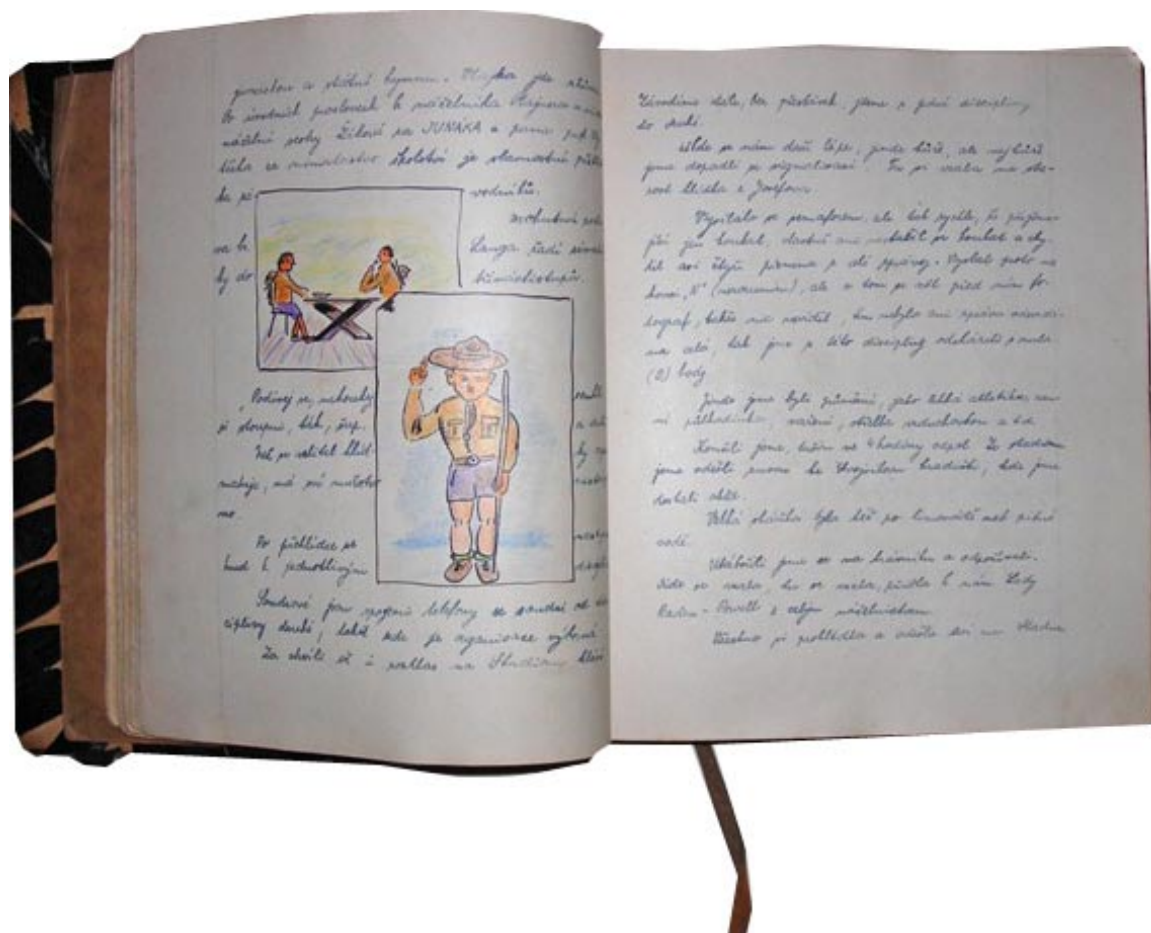
Ke konci pak, když jsme se chystali k odchodu, přišel na nás jakýsi „děda“, kdo prý nám tam dovolil s kdesi cosi, ale díky vý-

mluvnosti br. Bittnera byla bouře ze strany této brzy zahánána a „dědeček“ odešel s přátelským nazdar!

Stoupající do vrchu, začalo prudce pršet. Marathónským během jsme se pustili do kopce, kde byl les a kde jsme se také schovali.

Když přestalo pršet, dali jsme se na pochod směrem na Masty, kde jsme učinili malou zastávku v hostinci. Potom nás br. Bittner vedl cestou necestou domů, až si vysloužil od jednoho bratra název „Vineta“. Vedl nás na tábořiště, kde jsme dopoledne vařili vejce. Našli jsme ho hned, jakmile tam přišli. Po delším oddechu jsme si zahráli plíženou. V 5 hodin jsme odešli směrem na Dobrušku.

Po cháborské jsme již pochodovali v útvaru a několik bratří se pokoušelo i zpívat, ale výsledek byl záporný. Na náměstí jsme vpochodovali v 6.⁵ hodin.

VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvek, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnily některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-maily nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.

Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 27.1. 2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.2. 2008

- podrobnosti z Tříkralové sbírky 2008
- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- informace o Malém Velkém plesu
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz
Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz
Pavlína Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz
Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI: Kateřina Kubečková, Kateřina Fléglová, Kristýna Poláčková
Ondřej Koláčný, Vlastimil Jelen, Jiří Martinek, Ondřej Němeček,
Petr Beneš, Pavlína Čiháčková

FOTOGRAFIE: Václav Pavel, Ondřej Němeček, Petr Beneš, Kateřina Fléglová

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Veronika Štaffová, Ondřej Němeček

OBÁLKA (KERSBA): Veronika Štaffová

Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!

**Zkušenost si dává platit neobyčejně vysoké školné,
ale naučí tolik jako nikdo jiný.**

Carlyle Thomas